

CHILE

PÁTEK 14.2.

Ledový Pacifik a kareval

Z Tacny jsme si vzali taxíka, který nás převezl přes hranice. Nejen, že se posunul čas o dvě hodiny, takže teď jsme oproti Praze čtyři hodiny pozadu, ale také se změnila měna a to výrazně, 1 Kč je totiž asi 27 chilských pesos. Jinak nějaké základní informace o Chile. Chile je dlouhé 4200 km a široké 240 km, na nejužším místě dokonce jen 94km (v oblasti města Illapel, napůl cesty mezi La Serenou a Santiago). Celkově skrz Chile prostupuje několik různých podnebných pásů a klima se od severu k jihu výrazně mění od pouště Atacama až po ledovou Patagonii. Také zde najdete kolem 500 vulkánů, z nichž cca 123 je stále činných. Součástí Chile jsou mimo jiné i Velikonoční ostrovy a výšeč Antarktidy. Má cca 17 milionů obyvatel. Většina obyvatel jsou katolíci a v čele státu stojí prezident, respektive od 11. března 2014 prezidentka, a to Michelle Bachelet Jeria. Úředním jazykem je španělština, ale Chileané říkají, že mluví chilsky, což je pravda, protože i ostatní lidé ze španělsky mluvících států mají problém jim rozumět.

Prvním chilským městem, kam jsme zavítali, byla Arica. Arica je nejsušším místem na světě, ročně zde spadne jen 0,8 mm srážek, jinak ale ničím extra zajímavá není. Proto nás překvapilo, když nás vykopli i z těch nejšuntějších hostelů s tím, že mají plno. Nakonec jsme po pár hodinách našli dva hostely, dokonce blízko sebe, kde byl jeden pokoj pro dva volný. Tam se na recepci vše vysvětlilo. Tenhle víkend byl totiž v Arice karneval, který se pořádá jednou za rok a sjíždí se na něj lidé z celého Chile. Je to po brazilském a bolivijském karnevalu ten třetí nejdůležitější v Jižní Americe. Tenhle rok se

ho účastnilo 60 souborů předvádějících jak regionální a andské tance, tak také peruánsko-bolivijské a tance černochů. Škoda, že Gabrielův i Zdendův foťák se rozbil ještě v Chile, a tak nám zbyl jen ten můj malý automat. I když Zdenda ten svůj pak jakžtakž spravil.

Když jsme si dali vytouženou sprchu, zmrzlinu a čerstvě vymačkaný džus, vyrazili jsme k oceánu. Nejprve nás pronásledoval Gabrielův španělský soused, který byl hodný ale hrozně upovídaný a pořád se od nás ne a ne odpojit. Také jsme cestou viděli našeho prvního pelikána. Všichni jsme se těšili, jak se poprvé vykoupeme v Pacifiku, ale Zdenda se tam sotva smočil, Gabriel, který celou dobu říkal, jak je zvyklý na studenou vodu, tam byl ani ne 5 minut, Laura jak by smet a tak jsem nakonec byla jediná, komu se z vody nechtělo.

Po cestě zpátky jsme potkali první karnevalový průvod. Byl to vír barev, masek, kostýmů a převleků, jež se v rytmu živé hudby vlnil skrz celé město. Nakonec to byly naše kručející žaludky, co nás donutilo odtrhnout oči. Zrovna ten den byl Valentýn, všude byla nabízená speciální menu, což jsme nakonec díky příznivějším cenám uvítali, i když ho jinak neslavíme. Dali jsme si napůl dva talíře – chilského ceviche z lososa, tuňáka a krevet a k tomu typický talíř, což byl mix různých druhů masa připravených na rozličné způsoby.

Na karneval jsme se znovu vrátili až v noci, kdy měl díky tmě a alkoholu ještě lepší atmosféru než odpoledne. Bohužel jsme ale byli dost unavení, a tak jsme nevydrželi až do rána a šli spát.

SOBOTA 15.2.

Zase na kopec a chilská kuchyně

V sobotu jsme původně se Zdenou plánovali jet se podívat na bývalé ledkové doly, co jsou dnes v UNESCO. Jenže jsme se vzbudili až v jedenáct, a tak jsme svůj plán přehodnotili a rozhodli se stejně jako Gabri s Laurou pro odpočinkový den. Odhlásili jsme se z hostelu a po dlouhé pantomimě nás konečně naše recepční pochopila a nechala nám naše krosny uložené v hostelu.

Vyrazili jsme do centra nakoupit nějaké nezbytnosti a na snídani. Já si dala alfajores. Taková křehká sušenka ve tvaru válce plněná mancharem nebo něčím podobným, většinou ještě s nějakou příchutí. Potom opět sledování karnevalu, nechápu, jak v tom vedru mohli vydržet, tak dlouho tancovat a ještě navlečení v těch kostýmech. Na oběd jsme si zašli do jedné z kantýn a objednali si to, co si dávala většina – obalovaná ryba (to bylo ok) a picante de guatita. Fuj, to bylo snad ještě hnusnější než ústřice. Později jsme se dozvěděli, že to byl kravský žaludek.

Po obědě jsme vylezli na kopec Morro de Arica, který se tyčí nad městem a odkud byl krásně vidět karnevalový průvod proplétající se městem. Po cestě zpátky jsme potkali Gabriela s Laurou, kteří dopoledne stihli ještě muzeum. Došli jsme si do hostelu pro krosny a nakoupili jídlo na cestu – minimango a empanady. Empanada je upečená kapsa z těsta s různorodou náplní, například maso, mořské potvory, sýr či třeba jablko. Potom už bus a krkolomné zatáčky směrem do nejsušší pouště na zemi – Atacamy. Cestou nás překvapila kontrola na hranicích regionů. Dokonce nás vyhnali ven z autobusu, abychom protáhli naše zavazadla skrz scanner. Kontrola pasů proběhla i později na dalších regionálních hranicích, ale čím víc jsme se blížili jihu, tím méně více kontrol ubývalo, až nakonec při cestě do Temuca nebyla ani jedna.

